

GLASUL EVANGHELIEI

Organ al Comunității Bis. Baptiste Române Alba-Iulia
pentru educația și creșterea morală a poporului creștin.

ABONAMENT 30 Lei pe an
Redacția: Str. Dorobanților No 29

Apare în fiecare lună
REDACTOR: P. BOȘOROGAN

Unirea face puterea.

„Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog
pentru lume, ci pentru aceia, pe
care Mi i-ai dat Tu; pentru că
sunt ai Tăi” Ioan 17:9;

„Mă rog ca toți să fie una.....”
Ioan 17:21.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Slăvit și Mărit să fie Numele
Acelui Care S'a rugat lui Dumnezeu,
ca toți a Lui să fie uniți, prin
legătura dragostei și a păcii. Noi
putem zice acum cu toții: „Intu-
nerecul e trecut acum, zorii zilei
se ivesc. . . .”

Fiecare zi și fiecare minută, ne
apropie mai mult de *Unirea și de
pacea* de mult dorită. Ce ne-a fă-
cut însă să ajungem la aceasta
mai de grabă de cum am crezut.
Este Duhul Păcii lui Dumnezeu;
care a lucrat puternic prin servii
Domnului, cari zi și noapte strigau
cu lacrimi către Dumnezeu, ca să
ridice ocară ce apasă greu asupra
fiilor Săi de pe pământ. Domnul
a văzut tot ce suferea poporul Său
după ce dela Turnul Babel, fiecare

a plecat în calea sa. Calea ocu-
cată de fiecare, ducea numai prin
locuri pustii, lipsite de orice mân-
gâiere, fără nici-o speranță, era de
multe ori întunec și primejdie în
calea noastră. În asemenea tim-
puri inimele noastre erau zdrobite,
de multe ori omărate, speriate și
pline de zăpăceală. Atunci ne a-
duceam aminte de vremurile din
trecut, — și suspin'am, după tim-
purile de mare bucurie și unitate
ce aveam mai 'nainte. Ce bună
legătură frățiască, cât de bine îna-
inta Lucrul Lui Dumnezeu și în
aceasta stare, aveam numai o do-
rință, — să vină din nou „Pacea”,
să vină iarăși „Unirea”. Dar nu
era de ajuns greutatea ce apăsa a-
supra noastră din cauza diferen-

dului de vederi, ce ne deosebea pe unii de alții; dar ca „Pupăză pe colac“, a mai venit și o grea lovitură din partea Statului asupra noastră, multe biserici ni s'au închis, copiii noștrii au fost persecutați greu, au fost lăsați repetenți în școlile statului, au fost bătuți, părinții lor amendați, pentru motivul că nu-și făceau cruce și nu mergeau la biserică, la care nici ei, nici părinții lor nu aparțineau; iar la urmă am fost expuși să ni se închidă toate bisericile care nu aveau 50, la urmă s'a pretins 100 membrii capi de familie și alte piedeci care cu greu s'ar fi putut suporta, ne așteptau. Noi am pus toate acestea înaintea lui Dumnezeu, ne-am rugat și am strigat lui Dumnezeu, ne-am rugat și am strigat după ajutor. Domnul a avut milă de noi și ne-a scăpat. Ps. 66. Dumnezeu a trinitis Omul Său, prin care ne-a făcut scăpare. Venirea Dr. Rushbrooke în țară a fost pentru noi încredințare. El a făcut imediat intervenții pentru imediata încetare a orice persecuție îndreptată în privința bap-tiștilor din țara românească. A fost în audiență la Dl Prim Ministru C. Tătăreanu, unde a fost bine primit și i-s'a promis că bap-tiștii vor fi recunoscuți prin Parlament ca cult, pe toată țara, a fost la Ministerul de Interne unde a făcut intervenții, pentru bap-tiștii cari se află în serviciile statului ca să nu mai fie persecutați și ca autoritățile ad-

ministrative și polițienești să nu se mai amestece în chestiunile de cult și ca să înceteze orice ordine ce ar împiedeca exercitarea cultului nostru, asemenea la Minist. Instrucțiunii, a făcut intervenții pentru libertatea catechizării copiilor noștrii în școlile statului, la Minist. de Finanțe pentru scutirea de impozite a bisericilor noastre; iar cele mai multe intervenții le-a făcut pe lângă Minist. Cultelor, unde a expus toată situația bap-tiștilor din țară și a cerut ca să fie deschise toate bisericile aflătoare de prezent închise; etc. etc. În timp ce fr. Dr. Rushbrooke alerga pe la Inaltele Dregătorii pentru libertatea noastră, frățietatea întrunită la București din toate unghiurile țării, făcea rugăciuni și intervenții la Tronul Harului lui Dumnezeu, ca Domnul să ne facă libertate și să ne dea putere de unire și de împăcare unii cu alții. Acelea zile de 26—28 Sept. a. c. nu vor fi uitate de noi. Căci atunci ne-am dat mâna de pace și unire și am plecat uniți, ca să ducem vestea bună și celor de acasă.

P. Boșorogun

Președintele Comunității Alba-Iulia.

Ceții și răspândii

Glăsul Evangheliei

Care aduce numai știri bune, dă învățătură la toți. El vorbește cu predicatorii și le dă ajutor în lucrul lor misionar, stă de vorbă cu femeile credinoase, cu tinerii cu copii și chiamă la pocăință pe cei păcătoși.

Semne bune!

Subsemnatul Președinte al Comunității Alba-Iulia, cu ocaziunea întrunirii ce am avut cu frații din țară la București, și cu ocaziunea intervențiilor făcute de Fr. Dr. Rushbrooke pe la Inaltele Autorități, și pentru faptul că noi avem multe greutăți în Comunitate, am văzut de bine că să rog pe Excelența Sa Dl Ministerul Cultelor, să binevoiască a elibera unele autorizațiuni și drepturi ce ne lipsea pentru exercitarea cultului nostru pe teritoriul comunității. Desigur că întâi mi-s'a spus că nu mi se poate da nimica, deoarece se dă ordine noi pentru toți baptilștii și care ne cuprind și pe noi; însă la stăruința de mai multe ori, mi-s'a eliberat o adresă, care satisface toate cerințele noastre și cu care suntem pe deplin mulțumiți. Pe care cu bucurie o publicăm aci spre luare la cunoștință și spre a se putea folosi de ea frații noștri, mai ales la deschiderea de case noi de rugăciune și la legitimația conducătorilor locali și a predicatorilor față de autoritățile administrative și polițienești.

Ministerul Instrucțiunii, al Cultelor și Artelor. Direcția Cultelor.

No. 173159—20568, 11 Oct. 1935

Domnului Președinte al Comunității baptiste din A.-Iulia.

BGI Cluj / Central University Library Cluj
Domnule Președinte,

La cererile Dv. făcute prin adresele No. 96, 97 și 92—1935, avem onoare a vă face cunoscut următoarele: prin adresa acestui Minister No. 175154—20611 din 8 Oct. 1935, către Ministerul de Interne, s'au modificat dispozițiile acestui Departament cu privire la regimul baptilștilor și anume: Baptilștii din Transilvania și județele vecine, conform art. 53 din legea pentru regimul general al cultelor, sunt cult recunoscut, și urmează a fi tratați ca atare. Prin urmare, lor nu li-se aplică decizia acestui Minister No. 114119—933 și nici vre-o alta decizie sau ordin referitor la asociațiile religioase.

Predicatorii vor trebui să fie cetățeni români, să se bucure de plenitudinea drepturilor cetățenești și să nu fi fost condamnați prin sentință judecătorească definitivă pentru vre-o crimă sau delict.

Numele predicatorilor și a celorlalte persoane duhovnicești va fi adus la cunoștința Ministerului Cultelor de către comunitatea bisericească respectivă, iar de către acest Minister la cunoștința autorităților administrative și polițienești locale.

Prin urmare nu mai este nevoie de autorizații pentru funcționarea adunărilor, sau grupurilor locale și biletele de identitate pentru conducătorii locali responsabili, cari s'au eliberat până acum de acest Minister, urmând ca legitimația acestor conducători locali să se facă de către comunitatea respectivă.

Totodată vă facem cunoscut că am luat act de persoanele duhovnicești —diaconi— după cum urmează, comunicându-i și prefecturii respective; 1) Ciorogar Justin domiciliat în com. Râu de Mori, jud. Hunedoara; 2) Dăbăcean Gheorghe din Răchitova-Negoi, ca diacon pentru grupurile baptilștine din plasele: Pui, Hațeg și Sarmisegetuza, jud. Hunedoara.

Director, ST. BRĂDIȘTEANU

L. S.

Șeful Serviciului, INDESCIFR.

Pentru conformitate cu originalul:

P. BOȘOROGAN

Președintele Comunității A.-Iulia.

Lucrați cu toții

Dacă ziua de pace și unire generală ne este tuturor scumpă și o dorim într'adevăr ca să o ajungem, o vom ajunge. Noi trebuie să ne întoarcem fiecare din calea ce am mers și să întrebăm pe Domnul încotro este drumul păcii și El ne va călăuzii pe fiecare. La București sau luat toate măsurile bune, care ne poate asigura reunirea și pacea avută. Comunicatul lansat de reprezentanții poporului nostru întruniți la București în zilele de 26—28 Sept. a. c. spune că: fiecare mergând acasă va duca vestea bună de pace și unire. Va vorbi numai de pace și unire și așa vom pregăti cu toții marele congres la care să ia parte toată țipătatea din țară, prin delegații bisericilor. La acest mare congres nu numai că se va face unirea tuturor baptiștilor din țară, dar se va adapta și un singur statut de organizare pentru toți baptiștii. Deci lucrați cu toții și rugați-vă pentru unire și pace. **P a c e a** este mai scumpă și mai de preț decât totul din lume, este mai de preț chiar și decât sănătatea. Nu mai vorbiți cu nimeni de rău. Apropiați-vă și vă alipiți de toți care vă îndeamnă la pace și unire necondiționată, dar să vă depărtați de oricine v'ar vorbi de ură asupra cui-va, sau ar da alte îndemnuri decât cele arătate mai sus. Dumnezeu să binecuvinteze pe toți cari au con-

tribuit și până acum la pace și unire cât și pe cei ce vor lupta până în sfârșit pentru unire și pace între toți copiii lui Dumnezeu. Amin!

Glasul Evangheliei

Apare din nou, ca o rază a bunei speranțe, ca un semn că „Glasul Evangheliei”, este din nou ascultat, din nou prețuit și din nou bine primit.

Atunci când zile grele și nori negri au întunecat firmamentul Comunității noastre, când a început a se amesteca limbile poporului nostru, nimic n'a mai fost prețuit, nici chiar „Glasul Evangheliei”. Și astfel cu durere, dar a trebuit ca să tăcem și să ne ascundem glasul. „Du-te poporul Meu, intră în locuința ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câte-va clipe, până ce va trece mânia!” Is. 26: 20. Noi credem că a trecut mânia Domnului și putem din nou să strigăm și să facem cunoscut tuturor „Glasul Evangheliei”, care chiamă pe fiecare la locul lui și vestește că cele zise de Isaia în cap. 54: 7. 8. au trecut. Ieșiți din nou la lucru, bucurați-vă în Domnul și larăș zicem bucurați-vă. Trimitem acest număr tuturor cu rugămintea să-l primească și să-l recomande tuturor prietenii

lorși cunoscuților lor. Sunt rugate toate bisericile noastre, toate societățile femeilor și a școalei Duminicale, precum și a tineretului, ca să primească și să aboneze din nou „Glasul Evangheliei“, care le aduce tuturor numai sfaturi și învățături bune și de mare folos. Mulți frați și surori au strigat mereu și ne-au rugat ca să facem tot pentru scoaterea din nou a „Glasului Evangheliei“, unii frați cu mare iubire de a răspândi Cuvântul Evangheliei și prin scris, ne-au garantat un ajutor deosebit din partea lor, numai să apară din nou „Glasul Evangheliei“. Credem că Dumnezeu ne va ajuta, ca să putem aduce și noi, prin osul jertfei noastre, pe altarul Evangheliei. Toți cari iubesc Evanghelia, vor face tot ce pot ca să câștige cât mai mulți abonați la „Glasul Evangheliei“.

Cântarea cea nouă

Este neuitată marea catastrofă ce a zguduit întreaga lume, când a sosit vestea tristă, că cel mai mare vapor din lume „Titanicul“ s'a scufundat în Aprilie 1912. Pentru noi, scufundarea acestui titanic vapor, este neuitată și din alt punct de vedere și anume, de la scufundarea acestui vapor, o cântare bine cunoscută nouă, ne-a apărut și mai mândră în felul ei și mai nouă. Este frumoasa cântare „Mai aproape Doamne către

Tine“ Din cântările Evangheliei. „Titanicul“ a fost o minune a tehnicei, o cetate care stăpânește valurile mării, iera învăluit de un nime ce juca în jurul său și în jocul lui descria cu litere de foc deviza: „Acest vapor nu se poate scufunda.“ Pe bordul mărețului vapor tocmai se serba o petrecere foarte animată, pe când „Titanicul“ înainta cu o viteză de 22 noduri și încăleca pe un munte de gheață. Colosalul vapor se creapă din talpa cea mai de jos, până la flamura cea mai din afară, mii de inimi se cutremură, cu ochi plini de spaimă oamenii priveau spre bărcile de salvare, telegrafia făcând fir cerea zadarnic în puterea nopții ajutor. Vaporul se scufunda afund, tot mai afund. Acum — peste murmurul întunecos al apei ce ocupa tot mai mult loc în saloanele de un lux nedescris, și gemetele îngrozitoare, peste lupta ce se da în jurul bărcilor și inelelor de salvare — în strâmtoare și în mare primejdie, în amorțeala morți străbate deodată lumina vecinicii adusă deodată cu sunetele plângătoare, a cântării: „Mai aproape Doamne către Tine!“. — Nu vă întrebați oare, cum a ajuns orchestra vaporului în situația în care se afla, la cântarea aceasta? În Anglittera un băiat dotat cu darul muziceii, a crescut într'o biserică Metodistă ca copil al dirigintelui de cor. Instruit în arta muziceii, acest tânăr

se avântă spre cariera de artist și ajunge prin iscusința sa curând pe cea mai înaltă treaptă. El devine numit diriginte pe „Titanic” și întreprinde împreună cu alții călătoria morții cu aceia speranță, că va secera cel mai strălucit succes al talentului său. Ne putem ușor închipui ce momente treceau acum prin sufletul său, pe când s'a văzut dintr'odată stând în fața morții. În aceste momente au reînviat în el patria și casa părintească, cântările și viața din biserică unde el s'a predat lui Dumnezeu, dulcea amintire a tinereții îl cuprinse și-i aduse înaintea sa acest timp fericit, . . . , apoi își dădu seama că toate acele fericiri au fost odată, și acum nu mai sunt; deodată însă se desmetecii ca dintr'un vis frumos care a dispărut și se văzu din nou în gura morții, care se deschidea larg în fața sa. — Încăodată își mai văzu timpul frumos ce l-a petrecut în Casa Domnului, și îi veni în minte „Cântarea ce-a nouă” pe care a învățat-o numai cu puțin înainte de plecarea sa din adunare, a cărei frumoase vorbe și melodia așa de duioasă l-au însoțit de atunci în tot locul. Își aduse aminte cum odată la o înmormântare a cântat corul această cântare și toți frații spuneau: „Aceasta este cântarea cea nouă”. El se văzu din nou ca asistent la o înmormântare; de astă dată însă, era la înmormântarea sa proprie, ceia ce-l îngrozi

și mai mult era, că vaporul deja începu a se pleca într'o parte și a se scufunda încet, încet întocmai cum se lasă jos sicriul în mormânt. — Văzând că totul e sfârșit și nu mai este timp de pierdut, se aruncă pe genunchi vărsând multe lacrimi și se rugă pentru ultima dată așa cum se ruga acasă și la adunare; ceru pe Domnul Isus ca în aceste momente să fie lângă el, până va sosi acasă, acolo sus la El. — Apoi se întoarse către muzicanții săi și le zise: „Nu disperați, deși trebuie să luăm parte la cea mai jalnică înmormântare, să ne facem datoria până la ultima răsuflare”. Le dădu semnul de „gata” apoi ordonă: „Cântarea ce-a nouă”! Puternica orchestră începu să intoneze: „*Mai aproape Doamne către Tine . . .*” Până ce luminile s'au stins, și până ce uriașul munte de ghiață își croii în tăcere drumul său peste groapa miilor de oameni, răsună „Cântarea cea nouă”, „*Mai aproape Doamne către Tine . . .*”, duioasa melodie plutea pe deasupra apei ca o barcă de salvare, se părea că sunetele sa'u transformat toate în inele de salvare, cari se aruncă să salveze, pe cei ce se înecau.

Pe aceia vreme când s'a scufundat „Titanicul”, în Stockholm zăcea pe patul de moarte marele poet Strindberg. Acest vestit poet și mare gânditor al vremurilor, era călăuzit de-o putere și de-o ambiție titanică, el credea că poate re-

voluționa tot cerul și poate conjura toate puterile. Cu toate acestea, în anii săi din urmă a căutat și s'a reîntors serios la Dumnezeu. Pe când muribundul își trăia poate cele din urmă momente, primește știrea că „Titanicul” s'a scufundat. Această știre l-a mișcat foarte adânc. Mai ales cântarea de înmormântare a Titanicului a pus din nou în mișcare fantaziile lui poetice de odinioară. El își astrânge toate puterile ce le mai are pe patul de moarte și se așază la pian și începe să cânte acea melodie serioasă. Pătruns de acel simț, că și obositul său corp, încă plutește acum pe ultimele valuri ale vieții și acuși se va scufunda și el, își apleacă genunchii așa cum făcea în tinerețe, își înalță duhul la Isus. Cel ce umblă pe deasupra talezurilor și își dă sufletul în mâinile răscumpărătorului său.

Rubrica Predicatorului

Ce trebuie să se aștepte de la fiecare predică în general.

Acolo unde se poate ținea o predică, ea trebuie să fie mărginită în timpul ce-i stă la dispoziție. În 15—45 minute se poate spune mult și se poate scoate la iveală tot felul de lucruri bune. Numai un mic număr de predicatori sunt în stare să țină ascultătorii

săi, mai mult de o jumătate oră legați de predica sa, și mulți își obosesc ascultătorii prin numeroasele repetări inutile, după o jumătate de oră de predică. Ca o mărturie publică, predica trebuie ca să fie bine pregătită, bine așternută, clară, sigură, simplă și cuprinzătoare. În vorbire și în tonalitate trebuie să sune respectabil și nobilă, nu ca o convorbire de piață sau de stradă. (Se va da atenție bunilor oratori și scriitori și se va da silința spre a-i imita).

Din cuprinsul oricărei predici se așteaptă și chiar se pretinde, ca să fie biblic, adică să clarifice și să aplice cerințele Sfintei Scripturi. Textul nu poate fi luat așa ca o bucată de hârtie ruptă dintr'o carte oarecare, ci trebuie să fie într-o strânsă legătură cu tot adevărul scripturii explicabil și aplicabil. Întreg cuprinsul trebuie să fie creștinesc, căci Christos este sensul întregii Biblii, iar cuvântul de de pe cruce este inima Evangheliei. De multe ori se spun așa „predici” pe cari le-ar putea spune și un evreu sau un mahomedan. O predică nu poate fi alcătuită dintr'o stofă anticreștinească, nici dintr'una subcreștinească sau supracreștinească. Secretul și arta unei predici este persoana, faptele, caracterul și Cuvântul Domnului Isus Christos. Predica noastră trebuie să fie corespunzătoare bisericii căreia i se predică. Ea trebuie să exprime adevăratele trebuințe ale

ascultătorilor. Intotdeauna vor fi farisei și vameși, tineri și bătrâni, copii și necopți între cei ce ascultă predica. Un lucru, care trebuie, fiecare să-l audă și să nu scape nimenea fără ca să nuși audă partea lui cea bună. Chiar cea mai bună hrană poate fi fără de folos, dacă este servită prea de sus. Domnul n'a zis: „Hrăniți Girafele!“ ci a zis: „Paște oile și mielușcii Mei!“

Frate colegă, vezi pe cine ai înaintea ta, când îți o predică? Poate ai și copii, vezi nu-i uita nici pe ei, să ai și pentru ei ceva de spus, căci altfel, ei vor aștepta numai după „Amin“ și mai bucuros rămân apoi acasă.

Predica noastră în sfârșit trebuie ca să fie și baptistă. Noi avem și o Mărturisire a Credinței, avem Cântările Sionului, a Evangheliei și alte cărți de cântări, avem reviste frumoase, calendar și alte multe cărți și broșuri creștinești, avem Comunitate și Uniune. De toate acestea lasă ca să se audă și să știe ceva și ascultătorii tăi. Vorbește și despre valoarea de a fi membru în biserica Domnului. Despre botezul biblic, nu este nevoie ca să se vorbească prea des, dar nici să nu fie neglijat de tot, căci botezul aparține Evangheliei. Și în sfârșit cuprinsul predicii să fie și actual, să scoată în relief semnele timpului, să desvăluie răufățele timpului și să le combată; oimejdiile timpului să le aducă la cu-

noștință și să învețe a răscumpra timpul. Predica trebuie să se fiină ca un vapor pe valurile mării, ea trebuie să se ridice deasupra timpurilor, ca să ajute la apropierea unor vremuri noi pentru o lume nouă. În adevărata predică timpul se oglindește în lumina vecinicii, din care noi oamenii, toți venim, și în care toți mergem.

Rubrica Femell.

Cum mulțumești tu?

La un târg unde se vindeau sclavii în Africa, a fost adusă și o tânără sclavă neagră. Un negustor tocmai îmbiase stăpânului ei o sumă mare, când se apropie un om alb și plăti îndoit aceia sumă pentru ea. apoi o luă de mână și îi zise: Deacum poți pleca unde vrei, ești liberă“, o lasă și pleacă. Tânăra nici nu putu înțelege ce se petrecea cu ea de frică, pânăcând ceilalți sclavi îi explicară: „Tu ești liberă, acel om te-a răscumpărat și ți-a dăruit libertatea. Atunci își veni în fire, și începu a țipa de bucurie și alergă după acel om și se aruncă la picioarele lui plângând și zise: „Deacum te voi urma ori unde și-ți voi servi cât trăiesc!“ Ești și tu oare răscumpărat din robia păcatului? Cum mulțumești tu, Răscumpărătorului tău? Nu vrei să te arunci și tu la picioarele Lui și să-i imbiți serviciul tău?